

קבלת ושב

שנה ארבע עשרה - עלון שבועי ■ מוסף ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

ראש השנה

לתת את כל מה שיש לי!...

דרש הרה"ג גואל אלקריף שליט"א, ר"מ בשיבת דרך חיים ב"ב: מבקשים או ביום הדין להיכתב ב"ספרן של צדיקים גמורים". מבקשים חיים ובריאות טובה, נחת ופרנסה טובה... מבקשים מהקב"ה שימחל לנו על כל עוונותינו.

מבקשים ומבקשים, אך מה אנחנו נוטנים בתמורה?

נכון, כולנו מקבלים על עצמנו קבלות, מנסים לתקן ולשפר, אבל "לב יודע מרת נפשו", ויודעים או עד כמה איננו מושלמים במידות ובמעשים טובים, עד כמה אנחנו קטנים... ועל אף זאת, לאחר שחפצים או באמת ובתמים לחזור בתשובה, ועושים כל שביכולתנו כדי להתקדם ולהשתפר - הקב"ה מקבל את תשובתנו באהבה וברצון.

נחדד את הדברים באמצעות סיפור נפלא, שסיפר לי בעל המעשה עצמו: בעלותו של אותו אדם הייתה חנות לתכשיטי זהב. יום אחד נכנסה לחנות ילדה כבת עשר. הוא די התפלא, מאחר שבדרך כלל לא באות ילדות לקנות תכשיטי יקר, בלי שיהיה עמן אדם מבוגר. "כן, מה את מחפשת?"

"אני רוצה לקנות שרשרת זהב".

הילדה סקרה את התכשיטים המוצגים לראות מתחת לזכוכית העבה, והצביעה על שרשרת זהב מרשימה, מעוצבת להפליא. "את השרשרת הזאת אני רוצה".

יש לה טעם טוב. זו שרשרת יקרה במיוחד, אבל היא לא מתאימה לילדה קטנה.

"עבור מי את קונה את השרשרת?"

היא סיפרה לבעל החנות, שאביה ואמה נפטרו. אחותה הגדולה מטפלת בה ובאחיה הקטנים, והיא שמחוקה את כל הבית שלא יתפרק. "אני והאחים הקטנים שלי רואים כמה האחות הגדולה שלנו טורחת למעננו, במסירות כל כך גדולה. רצינו לעשות משהו בשבילה, שהיא תשמח. כבר הרבה זמן שאנחנו חוסכים כסף. כל שקל וכל עשר אגורות שיש לנו אנחנו שומרים בשביל לקנות לה שרשרת".

בעל החנות הוציא את השרשרת ממקומה המוגן.

"כמה כסף יש לך?"

הילדה פתחה את הארנק הורוד הקטן שלה, ושפכה את מטבעות הכסף על הדלפק. היו שם הרבה מטבעות של עשר אגורות, ודי הרבה מטבעות של שקל. היו מספר מטבעות של עשרה שקלים. בהערכה שטחית, הסכום הכולל לא עובר את המאה. מחירה של השרשרת - כמה אלפי שקלים.

"בסדר", אומר לה האיש. "אני אעטוף את השרשרת בעטיפה יפה, ואת תכתבי בינתיים ברכה לאחות שלך".

הילדה יצאה מאושרת, מחזיקה בעדינות בשקית עם המתנה לאחות.

בערב, לקראת שעת הסגירה, הגיעה בחורה מבוהלת. היא הוסיפה לבעל החנות את השרשרת, ואמרה: "אני ממש מתנצלת. אחותי באה לכאן היום בלי לשאול אותי. אני לא מבחינה איך היא לקחה את השרשרת הזאת בלי לשלם. היא ילדה טובה, היא רק רצתה לשמח אותי. לא היו לה כוונות רעות, היא האמינה באמת שהיא קנתה את השרשרת. אני ממש מתנצלת".

"היא באמת קנתה את השרשרת", אמר בעל החנות.

"מה?"

היא הביטה בו מבולבלת. "זאת שרשרת של זהב אמיתי, נכון? זה לא 'הכל השקל'. אחותי אמרה שהיא שילמה, אבל היו לה בארנק רק כמה עשרות שקלים, אז איך...?"

עיניו של בעל החנות הרצינו. "היא שילמה לי מה שאף אחד לא שילם לי".

"כן, אף אחד לא שילם לך כמה עשרות שקלים תמורת תכשיט ששווה אלפי שקלים..."

"נכון, אבל היא שילמה לי במטבעות מאד מיוחדים. ואם להפסיק לדבר בחידות, אז זה ככה: בדרך כלל, נכנסים לחנות שלי אנשים בעלי אמצעים.

תכשיטי זהב זה דבר בהחלט לא זול, והחנות הזאת ידועה כחנות יוקרתית. שום אדם שנכנס לחנות לא קונה אצלי בכל הכסף שיש לו. אדם שנכנס לכאן משקיע כמה אלפים או כמה עשרות אלפים, מתוך מיליונים שיש לו. הוא מוכן להשקיע מעט, יחסית, מתוך ההון הרב שברשותו.

הילדה הזאת קנתה את השרשרת בכל מה שיש לה, ועשתה זאת מכל הלב. זה נגע לליבי. מאחר שהיא עשתה מאמץ גדול עבורך, אני עשיתי מאמץ עבורה. נכון, השרשרת שוה הרבה יותר, בלי השוואה בכלל, אבל קיבלתי עבורה תשלום של 'לב'. על כן, השרשרת ניתנה לה בלב שלם, ועכשיו היא שלך".

אף או דומים לאותה ילדה קטנה.

ביום הדין באים או לפני הקב"ה עם כל ה'פרוטות' שאספנו במשך השנה. ניסינו לקבל על עצמנו קבלות, התאמצנו ללמוד עוד קצת בהתמדה, השתדלנו להימנע מלכעוס, התאפקנו לא לדבר לשון הרע.

וזהו? עם זה אנחנו באים, ומבקשים להיכתב בספרן של צדיקים גמורים!?

נכון, עדיין לא זכינו להגיע למעלות גבוהות, ואנחנו מנסים להתקדם ולהתעלות. נכון, הקבלות שלנו לא מיידיע-מה גדולות, ואפלו אותן לא תמיד הצלחנו לקיים. אבל אם אנחנו רוצים באמת ובתמים לתקן ולהתעלות, הקב"ה מקבל את 'הפרוטות' שלנו באהבה וברחמים. הן אנחנו נוטנים את כל מה שיש לנו, את כל מה שאנחנו יכולים. בתמורה לכמה מטבעות קטנים ניתנה שרשרת זהב אומנותית ויקרה.

בזכות הקבלות הקטנות שלנו, נותן לנו הקב"ה חיים ושפע של ברכה וטובה, וסייעתא דשמיא גדולה, ברוחניות ובגשמיות.

כדי שתוכל הגזירה להתבטל...

בזכרונות שבתפילת מוסף של ראש-השנה, או אומרים: "ובריות בו יפקדו להזכירם לחיים ולמוות".

הגאון רבי אהרן וואלקין זצ"ל, אב"ד פינסק ובעל ה'בית אהרן' על הש"ס, סיפר כי בתקופה שבה למד בישיבה בוואליצ'ין, חלתה אשתו של ראש הישיבה, **הגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין - הנצי"ב**, ונטתה למוות. שלח הנצי"ב לקרוא לאנשי ה"חברא קדישא", וכאשר התייצבו בפניו שאלם מהו השכר שיגיע להם עבור הקבורה וכל צרכי המת, ולאחר שהשיבו לו שילם להם את הסכום שבו נקבו.

תמיהו האנשים עד מאוד על ההנצי"ב מזדרז בענין זה עוד בחיי הרבנית, כביכול רוצה הוא להיפטר ממנה, והלא לא עצמה את עיניה, ועדיין חיה היא, ואין אדם מקדים פורענות לעצמו!

הרגיש הנצי"ב בתמימתם. 'ראו נא', הסביר להם, 'כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בכדי לעשות לה סגולה ולהמציא מזור לחולה!'

והוסיף והסביר: הלא אמרו חז"ל (ביצה טז): "כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה", כי ביום זה חותך הקב"ה חיים לכל חי, ובכלל זה גם את שכרם של אנשי החברא קדישא, המתפרנסים ממימתם של אנשים אחרים, גם עליהם נגזר כמה יקבלו בכל שנה על עבודתם בקבורת הנפטרים. נמצא לפי זה, שכאשר נגזר על רשע למוות הוא שב בתשובה שלימה, אפשר שלא יבטלו את רוע הגזירה, שהרי אם לא ימות - 'צביתו ליה זודתא' (הכינו לו ציזה השכר שכבר נקצב להם, וכאשר "חב לאחריני" אין נוגעים אפילו כמלאו נימא, וכמאמר חז"ל (שבת ל): "אין מלכות נוגעת בחברתה".

משום כך, סיים הנצי"ב, ביקשתי לשלם לכם את השכר שיגיע לכם ממימתה, ועתה אין עוד מעצור מצדכם, ותוכל הגזירה להתבטל!

לאור זאת, ביאר בנו **הגאון רבי שמואל דוד וואלקין, אב"ד לוקאטש,** מעשה המובא בגמרא (ראש השנה יז). על רב הונא בריה דרבי יהושע שחלה. נכנס רב פפא לשאל בשלומו וראה שהוא עומד להסתלק מן העולם, אמר רב פפא לנוכחים: "צביתו ליה זודתא" (הכינו לו ציזה לדרך, כלומר: תכריכין). לבסוף הבריא רב הונא והתבייש רב פפא ממנו (ע"ש בהמשך המעשה).

הוקשה בפירוש הכותב על "עין יעקב": הלא כתב הרמב"ן 'בתורת האדם' (והובאו דבריו בבית יוסף, י"ד סימן שלט): כללו של דבר, כל דבר שהוא משום עסקי המת, אין עושים לו עד שתצא נפשו? והינני קושיא זו בצריך עיון.

אולם על פי דברי הנצי"ב נוכל להסביר, שרב פפא מעולם לא התכוון שיגשו ממש לעסוק בצרכי הקבורה, כי זאת אמנם אין עושים אלא לאחר יציאת הנשמה. כוונתו הייתה רק שישלמו לקברנים, כדי שמצידם לא תהיה מניעה לביטול הגזירה...

(כמוצא שלל רב - ימים נוראים)

כה התפילה בימים אלו

חידוש נפלא כתוב בספר "קרבן מנחה" (סי' שמו), להגאון רבי יעקב חגיגי זצ"ל בעל שו"ת 'הלכות קטנות':

נאמר בפסוק "חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי ה' אלקיך הוא ההולך עמך לא ירפק ולא יעזובך" (דברים לא, ו). שאלני נכדי נבון וחכם כה"ר שלמה בן תיביר נר"ו - מדוע הפסוק פתח בלשון רבים "חזקו ואמצו וגו' ", וסיים בלשון יחיד "הוא ההולך עמך לא ירפק ולא יעזובך".

השבת לו, דאמרו בילקוט שמעוני (תהלים רמז תנ"ה) בפסוק: "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם" (תהלים קב, יח) - "א"ר יצחק כלפי דורות אמרו, שאין להם לא כהן ונביא ולא בית המקדש שיכפר, אלא התפילה שנתיירר להם, שהם מתפללים אותה בראש השנה וביורה"כ, אל תבזה אותם מהם". והנה, מבואר בגמרא (בימות מט): שתפילת הציבור מתקבלת לרצון בכל זמן, ותפילת יחיד נשמעת רק בעשרה ימים שבין ראש השנה ליום כיפור. אמנם יש המצאה ועצה שגם תפילת היחיד תהיה נשמעת בכל זמן, והוא, שתפילת עם הציבור בר"ה ויה"כ, ויאמר: "קבל צלותי ובעותני בעידן עקתיך", ואז תקבל גם תפילת היחיד בכל עת שיתפלל אל הקב"ה, מכח התפילה שנשתייר מתפילת הרבים באותם עשרת ימי תשובה, כיון שרבים היו, וביקשו על תפילת היחיד שתקובל בכל זמן, ולא בזה את תפילתם.

וזהו שאמר: "חזקו ואמצו" - בתפילת הרבים, כי אחר כך "לא ירפק ולא יעזובך" - גם כשתהיה יחיד. וזהו גם כוונת הכתוב (תהלים נה, ט): "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי".

יש לקרוא את החסיויות לאחר השבת

מבצע בלעדי
והזדמנות נדירה
500 פרקליטים ליום הדין
ב-50 שח בלבד
תמורת הקדשת 500 עלונים

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
רשב"י 23 אלעד
טל: 03-9363892.

יעוץ משכנתאות
דוד ישר
* תכנון משכנתא חדשה * מחזור
משכנתא קיימת. * יעוץ ראשוני חינם!
* חיסכון מובטח! * ליווי מלא!
058-7699466

ספרים בבית -
לומדים גם בבית!
ש"ס, שור שו"ע, רמב"ם וכו'
- במחירים הזולים בארץ
(למטעם בלבד)
מתחרה בכל האגעת מחיר.
מעורחים לכל הארץ.
052-7176882

המרת מט"ח
פוזליק קוויבליץ
פורם את כל סוגי השמורות בעולם
בעמילות ללא תחרות
אלעד. יחידה תש"פ 33
טל: 050-6379544

כשביקשנו להקים בית כנסת בשכונה, היינו עוד צעירים. במשך הזמן גדל מספר המתפללים למאה/ מאה חמישים ובראש השנה מתוספים עד כדי מאתיים אנשים. לרגל ההוצאות הגדולות החלטנו לגבות כסף עבור סידור המקומות לימים הנוראים. את התפקיד הקשה העניקו לי. מדובר בתפקיד רגיש ועדיף, צריך לדאוג שכל אחד יקבל מקום על פי מעלתו, להשתדל להתעדכן בכל הבקשות ואחרי השיבוץ המורכב, יש סיפוק גדול. אני משתדל להוציא את כולם מרוצים וזו הסיבה שהתפקיד ניתן לי בטבעיות מדי שנה. גם השנה כרגיל, התבקשתי לסדר את המקומות. הגבאי הכין לי תרשים עם המקומות ואני נצרכת ליגדר לכל מתפלל מקום. אחרי שהסתיים הרישום ניגשתי למלאכת המחשבת בחדרת קודש, ואז קיבלתי טלפון מהגבאי. אדם מבוגר מבקש להתפלל בבית הכנסת שלנו בשנה זו. עד כה היה רגיל להתפלל בבית כנסת מרוחק אולם השנה מצב בריאותו הידרדר, קשה לו התנועה והוא רוצה להתפלל בקרבת מגוריו, ובית הכנסת ממש צמוד לביתו, כך שהוא צריך אך לפסוע מבניינו לבניין בית מקדש המעט שלנו. הגבאי עדין אותי שעלי להתחשב מאד בבקשותיו של הישיש, כיון ששמע עליו שהוא אדם אמיד ונוהג לתרום תרומה יפה לבית הכנסת בו הוא מתפלל.

הטלפון הראשון הגיע מיד. 'אני רגיל להתפלל בצד, ככה לא רחוק מדי מהחזן, הסביר לי השכן, 'דווקא בצד שמאל משום שבאוזן שמאל אני שומע די טוב'. בסדר גמור, אדוני, אמרתי לו. ציינתי את הבקשה בטבלת 'הערות'. עוד לפני שהתחלתי לארגן את מקומות הישיבה - הוא התקשר בשנית. 'שמע, אני מעדיף לשבת ממש במזרח. אם אני כבר מגיע השנה, עדיף שאשמע היטב ואיהנה מהחזן שלנו. שמעתי שהוא משהו מיוחד'. אכן, אישרתי.

וזה בסדר. אנסה לתת לך מקום הכי טוב שאפשר. כך אמרתי לו, אולם הייתי מסופק. האמת היא שאיני יכול לקחת אדם מכובד ולהזיזו ממקום שהוא רגיל לשבת בו שנים רבות. התלבטתי, חשבתי, ניסיתי את כל האפשרויות, אך לא הצלחתי למצוא רעיון. איך לא נותן מקום במזרח לאדם שמגיע השנה לראשונה לבית הכנסת שלנו. בסופו של דבר, החלטתי לוותר על מקומי ולתת אותו למתפלל החדש. זו תהיה תרומתי לבית הכנסת. לא היה לי קל. קשה לוותר על מקום טוב שמתרגלים אליו וליושבים סביבי, אך זה תפקידי ואעמוד בו בכבוד.

ברוך השם, המשימה העדינה והמורכבת הושלמה. מפת המקומות סודרה. העברתי את הטופס המסודר לגבאי על מנת שיתלה אותו בלוח המודעות במבואה, ואז שוב קיבלתי בקשה מהקשיש. 'סליחה שאני משנה את דעתי, התנצל, 'אבל החלטתי שאין לי חשק לספוג את המבטים לכיוון כסא הגלגלים שלי. ממקום זה אצטרך לחצות את המעברים שוב ושוב. אני מעדיף מקום שקרוב לדלתות הכניסה'. נאמן למצוות הגבאי התקנתי אנהה קטנה ואמרתי, 'בסדר גמור. נמצא לך מקום כפי שאתה מבקש'. אחר כך נאנחתי אנחת רווחה, כי באמת שמחתי לשוב למקומי הקבוע ולמצוא לתרום הפוטנציאלי מקום לא מבוקש שמיועד מלכתחילה לנערים. כשמספרו הופיע על הטלפון בפעם הרביעית שקלתי אם לענות. עכשיו הוא יתחרט ויאמר שבסופו של דבר מעדיף מקום טוב יותר, ניבאתי ואכן כך היה. הוא חשב על כך בשנית והתחרט. למה בגלל מבטים של אנשים הוא צריך לשבת רחוק, ולא כפי שרגיל תמיד לשבת במזרח. אדיבותי ורצוני הטוב גרמו לי לענות: 'בסדר גמור, אדוני. אני אחזיר אותך למקום שיעדתי לך מלכתחילה'. ראש השנה. בית הכנסת הומה, החזן מחנן בקולו.

ממקומי החדש אני מגיב מדי פעם מבטים למקומי הקבוע, המקום אותו ייעדתי לקשיש 'שלי'. הוא לא הגיע. המקום פנוי. החלטתי להתיישב בו עד שהמתפלל יופיע, אז אקום, אעזור לו להתיישב ואלך למקום אחר. תפילת שחרית עברה, וגם מוסף. הוא לא מגיע. אני מתפלא מאד ומחליט לרוץ לרגע לבית הסמוך, לבדוק מה קורה. אני גומא את הדרך הקצרצרה בכמה פסיעות ונוקש על הדלת. האם אני שומע גניחות מעברה השני? אכן. אין לטעות. זהו קולו של הישיש הקורא לעזרה. קרה משהו? אני זועק אליו.

'נפילתי, אני מאבד דם. לא יכול לקום'. נשמעת התשובה החלושה. אם את הדרך הלך עשיתי בריצה, את הדרך חזור אני נושה תוך ריחוף, מתפרץ לבית הכנסת וצועק: 'הצלה, הצלה!'

תוך מספר דקות נפרצה הדלת, הישיש שכב בתוך שלולית דם. הוא נחבל, נפל ולא הצליח לקום. אם היו מגיעים אליו כמה שעות לאחר מכן, ייתכן ולא היה את מי להציל. 'אני נושה לך חוסם עורקים, אתה תהיה בסדר', אמר אני והצלה כשהוא ממתין לאמבולנס. 'אירע לך נס שבאנו עכשיו'. עד מהרה פונה הישיש לבית החולים ואני שבת לבית הכנסת שלנו, מתפלל לשלומו של הזקן ונרגש מגודל הזכות שהתגלגלה לידי.

איך ה' מסובב את הכל לטובה, חשבתי לעצמי. אילולא היה מתקשר אלי פעם אחר פעם ומבקש בקשות שונות, אילולא מסרתי לו את מקומי הקבוע - לא הייתי שם לב שהוא נעדר מבית הכנסת ולא הייתי הולך לביתו, כי איך אבחין במתפלל אחד מתוך מאתיים? שמחתי בזכות שנתפלה לידי בעיצומו של היום הקדוש ומקוה אני שתפלה את כף הזכות ואכתב לחיים טובים, אמן.

פנינה לראש השנה בענייני הלכה ואגדה

הרב ישראל דנרוביץ, ראש בית המדרש 'באר האבות' ערד

קול השופר ושברו של הים
 נגנים זמירות ישראל אמרו בספר תהלותיו (תהלים צח ו-ז): **"בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפֵר הִרְעִינוּ לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ ה' יִרְעַם הַיָּם וּמְלֵאוּ תַבַּל וַיִּשְׁבַּח בְּה'".** וביארו פרשני הפשט כי 'ירעם הים' היינו שהים יריע וישמיע קול שמחתו. יש לנו לדעת ולהבין מה היא אותה שמחה ממנה יריע הים, ומה הקשר בין שמחת הים לתרועת קול השופר.

והנראה בזה בהקדם מה שדרשו חז"ל על הפסוק (איכה ב. יג): **"מָה אֶעֱדֶךָ מִה אֶדְמָה לָךְ הַבַּת יְרוּשָׁלַם מִה אֶשְׁוֶה לָךְ וְאֶנְחַמְךָ בַת־גּוֹלִים בַּת־צִיּוֹן כִּי גָדוֹל כִּי־מִי שְׁבַרְךָ מִי יִרְפָּא לָךְ",** וכך אמרו (אמרו במדרש י"א ר"ה ב. ז): **"כִּי גָדוֹל כִּי־מִי שְׁבַרְךָ - אָמַר רַבִּי חוֹלְפָא: מִי שְׁהוּא עֵתִיד לִרְפְּאוֹת שְׁבֵרוֹ שֶׁל יָם הוּא יִרְפָּא לָךְ".**

ונלא כל חכמי לב מלהבין מה אותו שברו של ים אותו עתיד הקב"ה לרפא, ומה הקשר בינו רפואת ציון וירושלים עד כי אמרו כי המה יתפארו יחד. כי לפי פשוטו של מקרא אין הכוונה בפסוק זה כי אם לכך ששברה של ירושלים גדול כגודלו של הים, ואכן זה הים גדול ורחב ידיים כנראה לעין. אולם המדרש שמחדש כי הפסוק מתכוון כאן לשברו של ים ממש, הרי הוא כ'מדרש פליאה' כי לא נדע מהו שבר זה של הים עליו לא שמענו מעולם.

ורבותינו חכמי הדרוש הביאו בזה פירוש נפלא בהקדם כמה וכמה מאמרי חז"ל וביצורף כולם יתבארו הדברים כמין חומר. כי הנה אמרו חז"ל (הובא בתוס' פסחים צד. ד"ה כל, ועוד): **"כֹּל הַעוֹלָם כְּאוֹל - שְׁלֵישׁ יָמִים שְׁלֵישׁ מַדְבְּרוֹת שְׁלֵישׁ יוֹשֵׁב".** עוד אמרו (שבת נו:): **"אָמַר רַב יְהוּדָה אֲמַר שְׁמוּעָל: שְׁבַע־שָׁנָה שִׁלְמָה אֶת בַּת פְּרַעֲיָה יִרְדַּ גְּבִרְיָאֵל וְנִעַן קִנְיָה בִּים, וְעַלָּה בּו שִׁירְטוֹן, וְעַלִּי בְּנַה כֶּרֶךְ גָּדוֹל שֶׁל רוֹמִים".** ועוד אמרו (מגילה ו:): **"קִסְרֵי וִירוּשָׁלַם, אִם יֵאֱמָר לָךְ אָדָם: חֲרַב שְׁתִּיחָי - אֵל תֵּאֱמָן, יִשְׁבוּ שְׁתִּיחָי - אֵל תֵּאֱמָן. חֲרַבָּה קִסְרֵי וִישְׁבָּה יְרוּשָׁלַם, חֲרַבָּה יְרוּשָׁלַם וִישְׁבָּה קִסְרֵי - תֵּאֱמָן. שְׁנֵאֱמָר (יחזקאל כ, ב) 'אֶמְלֵאָה הַחֲרִיבָה: אִם מְלֵאָה זו - חֲרַבָּה זו. אִם מְלֵאָה זו חֲרַבָּה זו. רַב נַחְמֵן בְּרִי יִצְחָק אָמַר מֵהַכָּה (בראשית כה כג) 'וְלֵאָם מְלֵאָם יִאֲמָץ".**

חלוקה עוז של הים העולם שלוש, כשכל אחד, הים המדבר והיישוב, קיבל שליטה, הייתה תקפה ועומדת עד לאותו הזמן בו נעץ גבריאל קנה בים ועליו נבנתה רומי, שכן עם בניית רומי שברך הים הפך חלק מהים להיות יבשה. רומי מהווה איפוא את 'שברו של ים' כי היא אתה הים האיוון הקבוע בין הים לבין המדבר והיישוב, והפסידה את חלקו של הים לטובת היבשה.

אך לא לעולם חוסן ורומי לא לעד תעמוד, כי הגם שכל עוד ירושלים בחורבנה תעמוד רומי בבניינה, אך לעת אשר ירושלים תבנה ותכונן אזי תחרב רומי, וממילא יחזור הים לקבל את החלק שנילקח ממנו. וזו כוונת המדרש שהקב"ה שירפא את שברו הים כשיחריב את רומי וזו גם יריעת ירושלים, וכשישכב אבדח, והיא בהא תליא.

מעניין להיווכח כי ערפל סוכך על זהותו של 'מרא דשמעתא' שחידש את רעיון יפה זה. כי הנה בספר 'שימח משה' (פירוש ברא) כותב רעיון זה תחת הכותרת 'ובשם חכם ספרדי שמעתי'. ואילו גאון עוזינו החיד"א (בספרו 'נחל אשכול' לאיכה שם ובספרו 'זכר לאדן' בהגות לפירוש שירה, ערך ימים) כותב על רעיון זה כי 'שמעתי משם רבני אשכנז ז"ל'. ויש בכך דבר מעניין, כי השימח משה שהיה מרבני אשכנז מייחס זאת לחכם ספרדי, ואילו החיד"א שהיה חכם ספרדי מייחס זאת לרבני אשכנז. לגופו של עניין מצאנו כי רעיון זה מיוחס אל הגאון רבי יהונתן אייבשיץ בקונטרס 'אלון

לעילוי נשמת
 דניאל הכמת בן דוד, אליהו בן חנה יונה, הר"צ אליעזר בן מנוור זצוק"ל, שושנה פרוץ בת טאוס, חנה יונה בת רומיה, פריצ' נמני בת עוסטאנא, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל, שושנה רחט בת שלום.

לרפואת
 ראובן בן שרה, נסים בן חיים, מוניה בת פריצ' נמני, אביעזר מאיר יהודה בן עדיה, בתושח"י

לזיווג הגון
 שרה בת אליה, רבקה בת דבורה